

**АНТОНИО
Митриќески**

Т Р А Г И

НОСЕН ВО УТРОБАТА НА ВЕТРОТ

Таков ќе биде нашиот сакан!
Погледнете го како е поубав од сите,
на неговата убавина и се восхитуваат.

Ти си мој син, денеска те створив!
Зборуваше...

И поткликнаа и волшебниците од исток.

Земјата е тешка, носи се,
го товари темелот на целото небо.

Во сопствен хаос
водите се собираат во едно,
ги размрдаа карпите.
Тоа беше чудесна вода
и потоа се појави сувото
каде што тој беше жеден и пиеше вода
додека и самиот не се истопи.

Таков ќе биде нашиот сакан
на чија убавина ќе се восхитуваат.

УМЕТНИКОТ

Како исправен камен
на морското дно
кој со векови страда.

Како полжав
кој ментално трпи
кога ќе излезе од својот оклоп
за да го продолжи патот.

Како корен исправен на дабот,
покажувајќи ги на изгрејсонцето
своите набрекнати жили.

Како леопард во кафез
што ја покажува својата
психа кон посетителите
кои му даваат нова сила

да скокне со своето дело
излезено од возбудањето.

ЈУЖЕН ВЕТЕР

Големиот јужен ветер кога дува
ги подигнува облаците,
го крева и морскиот облак.

Вселената се врти.

Ротира небото во свеста.

Душевна искра.

Убава девица створена за наговарање
се појавува ту во машки ту во женски лик,
оплодена со семето на пеколниот оган.

Големиот јужен ветер го крева морскиот облак.

(НЕ) ЗАВРШЕНО ДЕЛО

Небото се спушти на земјата
и земјата се стори духовна и небесна.

Небото се поврза со земјата
и се преобрази земјата во вода.
Водата во воздух,
А воздухот во оган.

Сепак душата се мачи во телото.

И пак се спушти небото
да ни ја спаси душата

и ја зафати душата на тие што умираа.

И вечно светло....

Сонцето со своите зраци ги исчисти и и ги предаде на месечината
и месечината стана полна.

Една силуета рече - јас сум единка на мудрите,
сосем непозната на глупите,
кој мене ме слуша, тој не се страми
и кој со мене работи, тој не греша...

Мудроста гласно да извикува по улицата,
на плоштадот го крена својот глас,
проповедаше по бучните агли,
на отворените гратски порти ги кажуваше своите зборови.

Творецот и творбата ќе станат едно
и старецот и детето
и таткото и синот.

Небото се спушти на земјата
и се преобрази земјата во вода,
водата во воздух,
а воздухот во оган.

ДЕЦА

Во возбуда,
во очај,
во дишењето,

се сеќавам

на автомобилчињата направени од кал,

на тарабите на кои висев,

на улиците по кои се губевме
барајќи го киното за да ја гледаме првата кино престава.

На џамлиите кои ги втурнувавме во песочна шлајка
со скинати патолони, зашиени од бабите.

Каде се изгуби играта?

Каде се втурна судбината на попустите амиции?
за да не ме грее твојата топлина
при средбите на молчење,
неможејќи да ја искажам тагата.

" Бидете како деца за да влезете во царството небесно "
Напишано е во најстарите списи единствено дораснати на
самотијата во тебе.

Дали може да се избега од судбината?
Од тагата?

Бидете како деца!
И тие водат борба
после која се смеат и радуваат.

Грабни го нивниот свет
на сопствената фантазија и внатрешната стварност
играјќи полн со изненадувања.

Молам!
Да го вратам времето,
да почнеме одново.

Да ги втурнуваме џамлиите во шлајка,

да ги растураме автомобилчињата
направени од кал
скриени по подрумите.

Да ги кршиме пенџерињата на комшиите.

Да се изгубиме во ноќта по Магливите Скопски улици
барајќи го киното кое не постои.

Да одново се запознаеме на тригодишна возраст
држејќи се за рацете на родителите.

*На Мики
Со големо другарство и љубов*

МАГАРЕ И СТЕБЛО

Се јавило чудовиште,
личело на магаре,

Во некоја книга
постоело исто такво небесно чудовиште
со крилја на јастреб,
глава на слон и змиска опашка.

Сепак, чудовиштето било магаре,
стоело во океанот,
наликувајќи на стебло
кое расте од песокта.

Магарето и стеблото биле
сродни поради снагата.

Магарето го јадело стеблото,
од кое на Адам му било забрането
да јаде.
Кога од него каснал,
неговиот ангелски лик се променил
во човечки.

Стеблото можело да се промени во кој било лик.

СКРОТЕН

Како бел еднорог кој се крие во пустините
и планините,
во најдлабоките темни дупки помеѓу желките
и другите одвратни влекачи,
а уловен лежејќи на skutot на невестата
која му е фрлена пред него за да и скокне,
потоа со љубов однесен во кралскиот дворец.

Како прекрасна бела голубица на која и даваат крилја.

Како душата на елен,

како духот на стеблото кое воскреснува,

како орелот и змијата во заеднички танц,

како силниот и див лав,

како змејот што го сретнав во пештерите,

како рогот на биволот кој носи среќа.

СЕМЕ НА МУДРОСТА

Ти, блескаво лице,
подигни се од огнот.
Ти, кој се растворуваш сам од себе
оплоди ја невиноста.

Јави го во котелот силниот Македонец,
безбоен и нов.

Блескав лик, совршен како полна месечина
се појави од пламените јазици.

Гледајте!
Повторно се роди!
со ново име и магиска моќ.

Тоа е небесната тајна
посветена на името Божјо.

ВРАТА

Во мигот кога те видов
те поканив да влезеш
низ вратата што ја подотворив пред тебе.

Чекорот ти беше несигурен
и збунето ја гледаше просторијата
низ вратата што ја подотворив за тебе.

Светлината ти нанесе премногу болка
кога ја затворив вратата зад тебе.

БАРАЈКИ...

Ги прелистувам брановите како тетратка,
барајќи го истото она што го барав
во претходниот бран

кој ме турна во свеста помеѓу звуците и зборовите.

Ги прелистувам зборовите
кои се толку неважни,
барајќи го истото она што го барав во претходните зборови
што ме турнаа во празнината.

Ја прелистувам празнината
барајќи го она што неznam да го најдам
наслушувајќи ја тишината
под вревата на извиците испеани од тебе.

БИДИ ТУКА КАДЕ ШТО СИ

Гледај ја светлината,
гледај ги облаците,
гледај ги хоризонтите.

Слушај ја песната на галебите.
Наслушувај ја пената што жубори од брановите.
Наслушувај ја песокта.

Допри ја тревата,
допри го каменот,
допри ме мене.

ТРАГА ОД СЕЌАВАЊЕ

Месечината нема сопствена светлина,
таа ја рефлектираше светлината
од сонцето преку тебе
во утринските призраци.

Трагата ја зачував во умот
од минатото
кога се возев со возовите.

Те проектираам во иднината,
иста ли си во мојот ум?
Ти девојко од северот.

Не знам дали си реална,

оти кога те видов последниот пат,
ти не беше таа.

МЕ ЧУДИ

Секогаш ме чуди што
луѓето ме препознаваат по тоа
што сум Тони Митрик.
Потоа што сум
помал брат на Игор.
Што сум возел Симка Матра- џип.
И по кафичот "Простор"

Што сум сум син на Боро Митриќ.
И син на Марушка.

ЉУБОВТА НА КОЧО ТОПЕНЧАРОВ

Вечноста минува,
фреските избледеа,
песокот ги полни видувањата.

Тивок чекор.
Спокојно крцка вратата
за да го отклучи катинарот.

Некој предмети ја минуваат просторијата
во која времето е застанато.

Во покраината каде се наоѓа езерото,
вечноста одново минува.

Му препишав љубавна авантура,
го обвинија за изопаченост,
го обвинија неговите,
го обвини пријателот.

Летописите раскажуваа
дека е симбол на неизвесната вистина
за да се вкорени лагата.

Песокот напиша:

" Кочо заминал од другата страна
на Охридското езеро да си ја земе љубената
кога границите се затворија 48 мо лето господово.
Кочо е човекот кој поради љубов
животот во затвор го помина".

По двете страни на езерото се слушала смеа,
биење на камбани и звук на прапорци.

Зборовите порачал во филм да се врежат.

Се уште стој кајчето превртено
на брегот
под жалната липа
и случајно покрај црквиче кое за да
го отворат треба долго да го бараш
клисарот за да ја видиш фреската
за која велат дека Марика е уште многу убава.

Планината Галичица ја набљудуваше случката и
збор не изустуи,
таа не може судбината да ја толкува,
ни да ја посее по земјата.

ЖОЛТО СОНЦЕ

Хоризонтот се повлекуваше.
Криците на лебедите стивнуваа.
Преку езерото планините се
разретчија од облаците.
Дувна ветер.
Во треперењето на лунапаркот
времето ги оставаше своите траги.
Се слушаше лаење на куче.

Задоцнета рефлексija
се појави во мислите на девојчето
знаеше дека не му припаѓа
на светот кој ме опкружува,
се засолна во мојата прегратка.
Срцето ми се стопа.

Велеа дека цела ноќ се тресела
и не можела да се смири.

Го напушти светот во близина на сестричката.
Исчезна лунапаркот на кои си играа нашите дедовци.
Исчезна Велестово со водата од нечујното езеро.

Исчезнаа автобусите што чадат.

Ветрот запре.
Облаците заминаа.

Добре дојде сонце!
Ти што ги осветлуваш античките мигови!
Ти што ќе и го покажуваш патот кој ќе го следи
и ќе и подари благослов.

Добро дојде сонце кое залез немаш.

На Настасиа (на седум год.)

ПРВОТО КАПЕЊЕ

Газам по песокта вжештена од сонцето.

Моите прашања што ме измачуваа
се бесконечни,
несвесна за отсутноста на татко ми.

Зошто брановите прават пена?
Зошто змијата нема нозе?
Зошто е темно?
Запали го сонцето!
Зошто водата во морето е солена?

Прашував...

Што е тоа злато?
Што е ова тато?

Како се прави чоколада?

Јас имам две ипол години
и умеам да пеам.

Се држам за раката на татко ми.
Влегувам во морето.
Брановите шумолат и ме удираат по носето.
Птиците летаат и го бараат сонцето.
Водата врие.
Од мене се разбиваат бранови.
Склопчена се борам со стравот,

се обидувам да го прилагодам дишењето.

Го стискам тато со рачето,
кралството со кое тој владее ја совладува водата.

Ме крена,
Го гушнав и го стегнав за вратот.
Стравот исчезна.
Слободна летам со раширени раце,
небото испарува.

На Марија (на две ипол год.)

ВИСТИНСКАТА СЦЕНА НА ЕРНЕСТО САБАТО

Осамена плажа и една жена
што го гледа морето.
Жената како да чека нешто.
Целосна осаменост.

Сцена многу користена во литературата и филмот.
Сцена што ја видов на плажата во Драч,
незнаејќи дали жената на осамената плажа
што го гледа морето
знае дека знам и јас дека
таа знае за оваа плагијат сцена.

Порака на очај,
Треба да изгледа како порака на очај.

ЦРВЕНО СОНЦЕ

Крај на светот.
Никого не оптужувам.
Веќе не ми зборуваат дека сум луд
и дека целиот свет го правам болен заради себе.

Лошиот сон раѓа миг
и леснотија на потполно уништување,
полош и од најлошиот цган.

Ах, тоа недостојно однесување!
потврда на мојата сопствена нискост.

ТАТНЕЖ ОД МОЈОТ ФИЛМ "ЗАПРЕНО ВРЕМЕ"

Порите ја ослободуваат кожата,
слепочниците се стегаат,
времето застанува.
Ги посматрам трамваите
како гордо спијат на своите гробишта.

Фасадите ја отсликуваат фактурата.
Моите чекори во ехо по празните дворови.
Силуети преку испуканите прозорци
на кои се гледа белото брашно
по темните костуми
веќе зацрнето.

Обновеното време на транзицијата
За жал наталожи слоеви извиткани во просторот.

Некоја сенка пие пиво во предградието.
Го визуализирам сеќавањето од моите студенски денови.

Смрта на просторот е во мене,
не се брише.

Го префрливам на моето рамо црниот долг шинел
и виолетовиот шал.
Чекорам,
ми треба помош за да не се избежумам,
умот да не ме напушти.

Јоланта ми се обраќа: "Добар ден пание Антонио"
Во нјзиниот израз ништо,
ама баш ништо не можам да пронајдам
за да го задржам во мојата
меморија која ја рефлектира
стварноста во билиони честички расфрлани низ космосот
и не може да ги изрази правите чувства на татнежот.
"Добар ден", се одрази мојата недоверба.

Чекори по улиците,
сеќавање. Месец ноември.

Се будам во градот Лоѓ,
во моите студенски денови
за да ги посматрам трамваите,
тие грдосии на времето што ме
носеа од домовите во школите.

Со раце длабоко во џебови
ги поминувам киосците,
веќе одамна не читам,
бескорисно е.

Порите ја ослободија кожата,
слепочниците се опуштија,
времето продолжува.

ДНЕВНИК

Лежам на лежалка,
спијам,
телото ја ослободува мојата аура,
ги шири рацете,
се лизга во ноќта барајќи светлина.

Наеднаш се сеќава на мене,
ме бара,
тука сум, иако онемен му довикувам.

Одново викам со глас од бунар.
Телото не може да ме пронајде.
Ми олеснува.

Месечината проговори.
Болките не ги чувствувам,
а и не ме мачи вчерашната караница.

Лета, небото не го урива.

Се смешкам.
Тајната ќе оди со мене во гроб.

ВРЕМЕ

Старост кај лудиот?
тој не старее.
Староста е скриена во побелените коси,
Во духот недопрен од времето
чии ритам отчукува во свој сопствен свет.

Времето е наталожено на моите панталони,
на моето шкафче,
на мене. Не се дава,
а разбира дека во неговата работа
времето е најважно, а сепак тоа е релативно.

На изгрејсонце,
на раѓањето на денот
видов како остарев,
Ги престигнав останатите
за стотина години
со една заспана старост.

ПРЕДОДРЕДЕНО

Се е добро,
се е предодредено во хаосот околу нас.

Се што ќе се случи однапред е напишано
некаде во длабочините на небесниот свод
кој не притиска врз рамениците.

И доброто и лошото.

Во страдалноста ни треба тој знак за да се воздигнеме
повисоко над нашата површност.

Се е предодредено во хаосот околу нас.

ЗБОРОТ

Ти ја имаш моќта на говорот.

Каков звук или пишан збор?

Животно кое го има најсилното оружје
на најубавиот сон или уништувањето.

Силата на пеколот.

Силата на црната магија.

Силата да ги измениш животите на милиони!

Ти го имаш никулецот на мислата
која почнува да расне на плодниот човечки ум.

Ти го носиш плодното тело
на семето на стравот и семето на љубовта.

Ти ја носиш моќта на говорот
и сомнежот што го сонува нашиот ум.

ПОВТОРНО РАЃАЊЕ

Игра на бои, светилки и звуци.

Инспирација!

Се полни телото во ритамот.

Црвени светилки
го исполнуваат звукот.
Дар од господата.

Белата е
ритам на светилки и музика!
Присуството на еден човек го расипува уживањето.
Нежната тантела е блиску до господ.
Сепак браво!
Аплауз!

Темнина,
низ црни светилки изникнуваат силуети,
испраќаат пораки.
Како да ги запишам емоциите?
Дали зборот е важен?
Мислата бега.
Кои чувства не прават подобри?

Сепак, пораката на содржината е важна.
Темни бои со ниски тонови,
светлиот тон ја повикува веселата боја.

Портокаловата е
бојата на изгревот,
на раѓањето.
Ритмот на звуците и светилките се повторува.

Жолто...
Завршува во длабок тон,
благодарност,
толпата вика,
восхит.
Крајот е бел, не праќа во ново руво.
Ќе се вратиме,
сепак не умираме.
Почнуваат повторно ударите.
Триумфот се постигнува со борба.
Во моите мисли и соништа сум изгубен.
Љјубовта зрачи.
Се плашам, се будам!

Сино,
светлината преминува во портокалова
и повторно во сина.
Се вратив во моето место.

Затемнување.

Зелени детали и бели прамења...
Со бел фенер на главата
поезијата сама пробива,
се труди да погледне.
Светлината се врти,
светлината лета,
светилки обоени во перспективата на хоризонтот.
Го гледам твоето лице во мојот сон.
Песна на ангели во хор.
Мојот глас оживеа во изгревот.
Успеа!
Повторно раѓање!

ТРИ ПРАШАЊА ВО ЗИМСКО ПОПЛАДНЕ

Прво: Ја посматрам Слаџана.
Жените со нивните деца, тоа е глетка што не предизвикува

растројство.

Девојките кои најмногу сум ги мамел, најмногу сум ги милувал.

Второ: Се обидувам одново да го решам моето парашање-болест?

Зарем можам да им ги затворам усните...

Полошо е кога тој-некој ми кажува

што зборувале и зборуваат за мене.

Во свој филм се, лошо измонтиран со претпоставки

надвиснати над нивните глави,

го менуваат мислењето со почит на површноста...

Бегај од тие што ти носат неспокој - одново го учам

повтореното за да се впише во мојата меморија...

И биди со тие што пазат што зборуваат, оти зборот е се

- си ја повторувам молитвата.

Трето: Не знаеме кога работите се случуваат во животот,

кога страдаме добиваме,

животот е нерешливо прашање.

Можеби доцна стасаа поуците од она што го сторив.

ПЕЈСАЖ ВО МАГЛА

Кога сум во Скопје ми недостига простор.

Никој не може да го почувствува гушењето во

котлината во летата како мене,

или пак во пејсажите на магливите зими.

Кога сум во Скопје тежок притисок

навалува врз рамењата и рацете.

Како во огромен кафез откако изумре Битпазар

и стана простор на сенки опкружен од аури

на стари темници каде што сум минувал,

а, ноќите на плоштадот се осветлени, без силуетите

на минувачите.

Не можам да го победам стравот кога сум во Скопје,

кога заминувам сум спасен.

Од што?

Од луѓето на кои повторно им се враќам

и сме нурнати во истиот предел.

Зад планините празен простор,

хоризонт со разретчено небо.

Скопје го трпам и го паметам
како пејсаж во магла.

НЕПРИЈАТЕН

Понекогаш сум непријатен,
потоа се каам.

Не сум пријатен кога седам на маса,
а од другата страна шепотат зборовите
на мојте драги пријатели
рекле, кои - што рекле
се разбира за мене.

Ми сака душата да го изблујам гневот.
Можеби и не веднаш.

Понекогаш сум непријатен
за да не ме отрујат.

Понекогаш сум непријатен,
а не да се воздржам.
Да, постои тоа
да ми кажеш и да го извлечеш мојот бес.

Понекогаш сум непријатен
за да не го пуштат отровот,
да останам чист и недопрен.

Понекогаш сум непријатен.

Сретнав една личност
што ништо не ми рече
и одговори на сите мој парашања.
Бев среќен кога од другата страна шепотеше тишината,
на станување се поздравивме.

ЗАБОРАВАЊЕ

Се загубив во делото,
во веродостојноста,
ама заборавив...
и го здогледав својот живот
во гордоста што ја има уметникот
да го издржи своето дело.
Заборавив...
Тоа ме задржа,
цинизмот што продолжува да мами.

ФОТОГРАФИИТЕ ОД МОЈОТ МОБИЛЕН ТЕЛЕФОН

Гледам една дигитална фотографија во телефонот.
Штотутку ја сликав!
Таа нема да се изгуби во некоја фиока
таа ќе исчезне незабележана.

Ги вртам и другите фотографии.
Наоѓам и свои.
Размислувам.
Фотографијата од мојата младост без која не може да се живее, веќе е
направена.

Има нешто во фотографиите повеќе одошто барам во луѓето,
Невиноста, кога ништо не се знае...

Фотографијата што сега ја гледам е со слаба резолуција,
Не! ништо слично со фотографиите од моите баби.

Продолжувам да гледам барајќи
опсервација околу која се движи мојата професија,
никако да ја достигнам во неколку едноставни фотографии
на портрети кои се најубави хоризонти
и кои ги барам по светот
кои можеби живееле во времето без фотографии,
бидејќи ништо не останува по смртта,
освен аура на духот и името што успеало да ја надмине
материјата без белег.

Повторно сликам со мојот дигитален апарат кој
воедно е телефон за да им помогнам на сеќавањата,
на верувањата на луѓето, поврзувајќи ги како во филм-документ
за другите во иднина да го фатат сегашниот миг.

Ги гледам фотографиите во мојот телефон

проверувајќи дали ја потврдуваат смртта
и барајќи ја нивната смисла,
или пак гледам да се видам себе си во сликите фатени во тој единствен миг
и секогаш зачуден пред својата веќе одамна направена.

Го затворам телефонот и таа лажна можност што самиот ја составувам
во фантазијата, а таа одлучува која слика сака да ја задржи,
за одново да ја најде кога ќе посака
пред да избледи од сеќавањето.

ВЕЛЕСТОВО

Чудно место за престој,
единствено без да се празнува.

Како да не го сака уживањето,
а сепак ме проси да му се предадам
на одморот и безделничењето.

Таа света служба на секојдневие.

Чудно место за престој,
ме маѓепсува!
Ја попушта напнатоста,
ме прави среќен наутро
понекогаш напладне.
Под лозницата додека сонувам
крај Охридското Езеро,
а некогаш и ноќе
под ѕвездите распослани
се пренесувам и присетувам на стравот.

Чудно место за престој
Каде облаците се прчат
високо над планината Галичица
И невремето ги гасне сите светилки
за да се појават ноќните жители по
белите ѕидови,
а бувовите слетуваат ниско на врвот од таванот.

Тогаш ми се присторува дека сум дојден
во земјата на месечината
каде што луѓето исчезнуваат
и останувам сам со моите предци
кои тивко ги наслушувам
како шепотат зад мојот грб.

Чудно место за престој.

САРАЈ

Моето детство е Сарај.
Од куќата до самопослугата и напат.
Од кривината на реката Треска
каде секогаш бевме во вода и напат.

Моето детство е Сарај.
Од куќата каде што бевме боси покрај гумовите заедно со децата на
комшиите.
Беше празник на големо братство помеѓу децата.

Во тие денови татко ми Боро се смееше од задоволство.

Куќата пред која се исправаат планини на кањонот Матка.

Куќата каде што дождот е пороен и стално не накиснува паѓајќи од
стреата
и ја калосува земјата по која треба да поминам.

Раскажа некој: грмотевиците влегувале преку каминот направен од рацете
на татко ми, па се држев понастрана од него.

Куќата каде се изникна диво, едноставно, незавршено и природно.

Куќата каде што се враќам на неколку минути
како корен кој се доближува до влагата за да ги пушти своите зелени лисја
со желба кон височините.

За да ги намирисам скулптурите што го
запреа и одбележаа времето.

Куќата која остана длабоко во мене со целата мистика и единственост
на сите силуети кои внатре ги искажале својте чувства.

Во собите каде ги носевме првите девојки и се учевме да бидеме добри
љубовници.

Каде што снимање и цртање.

Каде висат слики на сенките на нашите дедовци.

Каде се создадовме и ги носиме спомените во прекуокеанските
земји за да пробаме таму да ги оставиме.

Каде што треба да се сменат црвата за поливање на цвеќиња во
купатилата
и гостите да се обучат да извршат нужда.

Куката што носи корени на почетоците на ова парче земја
втемелена во историјата на антиквитетот.

Каде е секогаш празник на братството.

(Падна првиот снег таа година.)

(На татко ми Боро)

ПРОШТЕВАЊЕ

Страв,
Бол,
Тага,
Чувство на напуштеност.

Проштевам.

Контакт со светот
Контакт со таа топка.

Проштевам.

Најпрво ќе посегнам по вистината,
ќе ги отворам своите рани,
отровот ќе го исфрлам,
раните ќе ги залечам.

Проштевам.

Да го сторам на тие
што ментално оболеа од стравот и зло ми нанесоа.

Проштевам.

Бол,
Бес,
Тага.

Проштевам, на оние што не заслужија.

Проштевам

И не сакам да плаќам.

Му простив на господ
можам и себе си.

Слобода
Почеток

Проштевам.

Вистината е скалпер
Ја допрев раната
и не чувствувам болка.

КАКО

Како да ги запишам
звучите на темнината?

Како да го запишам
зборот никогаш ненапишан?
а да биде изведен од мојот
корен на битието.

Како да го најдам мирот ?
и тој дух да лебди спокојно.

Како да го најдам местото
и тоа тело да стои спокојно.

Како да ги отфрлам мислите неважни
и да лебдам во бескрајот на тишината
со раширени раце
кои лесно го управуваат моето тело
сторено дух.

НЕ ТЕШИ МЕ

Во недостиг на господ
не теши, ме не.

Не го збогатувај психолошкиот простор, не!
Не ме крепи во мојата лудост
неа никаква уметност не може да ја замени,
илузијата на творештвото треба да ја замени.
Не, не теши ме!

Смртта доаѓа бргу.
Онемување.
Темница.
Неподвижност.

Не, не теши ме!

БОЛ

Си ја лечиме душата,
Болот.

Боли болката,
боли нешто,
боли нешто древно.

Само болката остана.

Кој се справи со болката?

ПРОСТОРОТ ЖИВЕЕ

Ги затворив очите...
Тонев свесно во мислите,
во историјата на времето.

Ги отворив очите...
Потсвеста беше темна.

Се борев за светлина,
вечната борба на светлото и темнината.

Па тука е исто како и пред векови.

Просторот живее.

Продолжив да ги запишувам мислите,
нешто како биографија,
точна и вистинита.

Истите луѓе,
истите патеки,
истите миризми.

Зарем знаеме нешто што било вчера?
Ни јазикот не си го знаеме, ни писмото...

Истите луѓе,
истите патеки,
истите миризми.

Ги затворив очите...
потонав свесно,
сегашноста викна!
Иднината ме заслепи.

Истите луѓе,
истите патеки,
истите мириси.

КОГА ЌЕ НАПИШАМ ПЕСНА

Кога ќе напишам песна
извира нешто од мене.

Кога ќе напишам песна
мир ме облева
и душата зборува.

Има ли нешто да соопшти,
таа избира.

Кога ќе напишам песна
мускулите ми се олабавуваат.

Тоа вулканот својата лава ја фрла.

Кога ќе напишам песна
мислата е мирна
процутена низ тајниот лавиринт
на нешто неискажано до крај,
а сепак длабоко и топло
што може да ги згрее срцата.

Кога ќе напишам песна
асоцијацијата допира
како струна.

Кога би можеле..
Кога би можеле!

Кога ќе напишам песна
потсвеста шепоти со тајните на древното.

Кога ќе напишам песна
изгрева сонцето, а месечината заоѓа.

МАЛОТО КУТРЕ

Таа ноќ не беше лоша.

Се уплаши,
погледот му остана вкочанет.
Да, климна со главата.

Улицата беше пушта.
Излегував помеѓу бараките.
Контејнерите празни.

Трепна, дали да ми пријде

Не е гладно,
љубов бара,
наполно збунето вртеше со опашката.

Се оддалечив.

Писна, кимна полека со главата,
тргна да оди по мене.

Одев внимателно.

Мачка не демнеше,
готова да го линчува,
и други излегоа,
демнеа,
само главите им сиркаа од контејнерите.

Обична, празна ноќ
какви што се ноќите во градовите на Балканот.

Седнав молчејќи на тротоарот.
Како дете ќе го земев со мене
и, ке ме искараа...

Не плаши се,
косата му е црна и бела,
токму како што сакав.

Се упати право кон мене
како кон свое легло.
Легна,
го сврте лицето кон мене
и ги привлече колената угоре,
ја спуштив раката многу полека,
тоа го искриви вратот,
Долго и жално ме гледаше.

Што сакаш?
Гласот ми одсвонуваше во ехото.

Никој во ноќта, пуста улица,
контејниерите празни.

Какво кученце!
Сакав да го зграпчам и земам.

Какво кученце!
Го ставив на својот мев.

Изгубено или оставено?

Подарок ли да биде?
Кому?

Ги пружив рацете,
го кренав.
Така го галев криејќи го месецот со него.

Кученце и месец...

Не се ни помрдна,
мирните очи ја гледаа месечината, а потоа мене.
Ни трунка злоба.

Да го пуштам...
никаква штета.

Улицата беше пуста,
темницата се креваше зад бараките.

Јас, кученцето и месечината.

Како вејка се појави кучка, по неа стар пес,
сиот вкочанет од реуматизам.

Здраво! Реков.

Застанаа и ме поздравија.

Стариот пес спокојно се врати внатре во дворот од каде што
излегуваше муграта.

Кучката отиде на другиот крај од бараката,
по неа малото кученце вртеше со опашката.

Силуета на човек со набран нос го мирисаше воздухот.
Господе, ама смрди!

Малото кученце одмина.

Чекорите ми одсвонуваа во ехото.
Не, таа ноќ не беше лоша.
Улицата остана пуста во муграта.

МОЈАТА ПОЛОВИНА

И целата љубов не ме направи среќен.

Каде беше љубовта спрема дрвото и
љубовта спрема кучето?
а може и облак да биде.

Една цела, цела половина.

Сонувачот е една половина,

сонот е друга половина.

Се сакаме толку што еден на друг не сме си потребни.

Од страв и самоотфрлање,
кон љубов спрема себе
кон моќ и снага,
од страдност во среќа.

Тогаш сонцето
постојано и несебично шири светлина.

Една цела, цела половина.

Јас сум човечко суштество,
јас сум бог,
јас сум дух
кој поминува преку вас.

Мојата половина на љубовта
е мојот израз на убавина.

Ако животот е сон,
мојот сон е уметничко дело.

Целата љубав
и љубовта спрема дрвото
и љубовта спрема кучето.

А може и облак да биде.

ПЕХАР

Неговата содржина подарува живот и спас.

Тој е хермафродит!

Тој е човек!

Тој кој е над сите суштества
и ништо не беше направено без него,
дури ни обликот на светот.

Тој е пехар од кој пророкува кралот,
шепотејќи му немо да ја говори
скриената тајна на свадбените свечености

каде што Исус водата ја претвора во вино и крв.

Тој е почеток на сите големи чуда.

Ја отворив устата,
како да беше наполнета со вода обоена со оган.
Го зедев и пиев.
Моето срце го обзеде познание.
Мојте гради се наполнија со мудрост.
Тајна мажественост.

Симбол што ги соединува замрсените врски
на пагание и христијаните.

Пехар од кој пиеше Гете, пишувајќи го Фауст.

Каде се рефлектира спојувањето на сонцето и месчината
глумејќи ја драмата што започнала многу одамна
во дамнешни времиња и се протега во вечноста
на освестување на човештвото, бегајќи
од гушењето на индивидуалноста
и ранетото христијанство.

ЕЛЕН

Во неговите рогови несовладлива убавина
што ја посакуваат сите убавици.
За да го љубат,
барајќи го во човечки лик.

Рогови барани од сите ловци
за да бидат восхитувачки трофеи.

Кревки рогови со несовладлива снага,
пробивајќи се што им стои на патот.

Противотров за да се ослободиш од
неизлечивите болести
и да не ги чувствуваш болките од раните.

Рогови што даваат зрелост и совршенство
за траги кон рајската земја,
осветлена од месечевиот небески рог.

СУДБИНА

Секако дека ќе те прифати таа,
судбината што ја носат луѓето без дух.
Затоа свати ја тајната и приближи се
до стеблото на преобразбата.

Застанат како пеликан на врвот на карпата
под која пенуваат брановите.
Распнат на стеблото на животот носејќи ја
легендата на крал кој немал потомство
и плачел на врвот на карпата
заради својата неплодност,
хранејќи се под крилата на сонцето
со надеж дека одново треба да се роди,
и со желба пак да се врати во мајчината утроба,
скриен под нејзините фустани додека таа не го отели
со себе и во себе.

Јадејќи ги рибите што ги носи пеликанот
се роди детето што помина во сјај на сонцето
и се усмрти соединувајќи се со месечината
за да оживеани се воздигнат на небото
за да телото и душата им бидат преобразени
и седнати на престоли меѓу облаците,
привлекувајќи со својата достојанственост.

СТИХОВИТЕ НА АНТОНИО МИТРИКЕСКИ

Антонио Митрикески кој и е познат на македонската и меѓународната културна јавност како активен творец во областа на филмот со некулките свои остварувана како режисер и сценарист (долгометражните играни филмови " Преку езерото " " Како лош сон " и други), сега му нуди на книжевниот љубопитник грст стихови пишувани во текот на 2006 и 2007 година.

Со ова " отклонување " од основната своја вокација тој ја потврдува склоноста и поривот на еден современ уметник да го искаже во повеќе творечки области и жанрови своето чувствување на светот, творечки феномен што му го оставија во наследство на светот големите уметници од минатото, особено на ренесансата. Треба веднаш да се истакне дека тоа " отклонување " на Антонио Митрикески е занимливо по својот инспирациски заграб и успешно по својот литературен исказ, станувајќи привлечно четиво за сензибилитетот и возбудите на современиот човек.

Поетскиот ракопис на Митрикески го сочинуваат педесетина песни и тие преставуваат една низа од чувствувања и доживувања што по сензибилитетот и по својата поетичка структура, пред се по едноставноста на јазикот и исказот и по медитативноста на опсервацијата се обединуваат во една поетска целина. Таа низа од песни пишувани и датирани во текот на две години во различни места на престојот (Пробиштип, Драч, Корча, Скопје, Малта, Грција, Монреал, Велестово, Сарај, Банско) претставува еден специфичен творечки дневник во кој поетот ги пишува својте катадневни доживувања, делнични и метафизички, од реалиите на виденото, од замисленото и мисленото, од чувствувањето и доживувањето на интимата, од опсервациите и размислувањата за филмот, уметноста и на чинот на творењето.

Антонио Митрикески пишува едноставно, згуснато, читливо, нудејќи возбуди на поетското и едно своевидно поетизирано видување и доживување на светот во себе и околу себе.

Март 2008

Mateja Matevski

THE LIRICS OF ANTONIO MITRIKEVSKI

Antonio Mitrikevski who is well known to the Macedonian and International art followers as an active author in the field of movie industry with his several accomplishments as a director and as screen play (in his movies “Over the lake” and “As a bad dream” and other), is now offering to the passionate erudite a bundle of lyrics written during 2006 and 2007.

With this “departure” from his vocation he reaffirms his attraction and passion of a modern artist to express him self in a different creative fields and genres, his perception of the world and the creative phenomenon given to him as a heritage left behind the great artists from the past, especially from the renaissance period.

This departure is interesting because of the amount of the insight grasp and successful because of the literate expression that resulted into an attractive read that pleases the sensibility and the excitement of a modern people.

The poetic form of Mitrikevski’s comprises about fifty poems representing a chain of filings and experiences occurring to a degree from the sensibility of the poetic expression, but mostly because of the purity of the language used, embracing a unified poetic appearance.

This chain was created over two years of staying in different places (Probistip, Drac, Korca, Skopje, Malta, Greece, Montreal, Velestovo, Saraj, Bansko) and is representing an astonishing diary of its author’s day by day metaphysical observations of the facts of life, imaginations and thinking about the intimate fillings about the film, arts and the momentum of creation.

The writing of Antonio Mitrikeski is simple, thick, readable, offering excitement and poetical view of the world insight and around.

Mart 2008